

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ο ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ

Λαμπρός μὲς στοὺς αἰῶνες πάντα νέος,
στὰ θεϊκὰ τὰ δώματα θὰ μένει...
γιὰ νὰ κερῶ τὸ νέκταρ ποὺ ἀνασταίνει
ὁ Ἔφηβος τῆς Τροίας ὁ πῶς Ὀρῶτος.

Κι' ἀνάμεσα στῶν θεῶν μορφῶν τὸ κλέος
μὲ μύρα ἢ πᾶσα χάρι θὰ τοῦ ραίνει
τὴν κόμη τῆ ροδοστεφανωμένη,
μοκριὰ ἀπὸ τῆς φθορᾶς τὸ ἀπαίσιο δέος.

Γι' αὐτόν, τῶν ποιητῶν θὰ κρούει ἡ Λύρα
ἀμάραντη μὰ δάφνη νὰ κρατήσῃ,
κι' ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ γὰι νὰ κλείσει

σὲ σίχο, ὅπως σὲ βάζο τὰ λουλούδια.
Καὶ πάντα θ' ἀντηχοῦν γλυκὰ τραγούδια,
πάνω ἀπ' τὸν χρόνον, πάνω ἀπὸ τὴ Μοῖρα.

ΑΘΗΝΑ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΡΟΥΣΙΩΤΗΣ

ΣΤΟΥ ΥΠΝΟΥ ΤΗ ΓΑΛΗΝΗ

Κλείσαν τ' ἀβρά τῆς βλέφαρα στὸ ἡμίφως κουρασμένα.
Μέσα στὴ βροῦνη σιγὴ τῆς θεομῆς κάμαράς τῆς
ἦλθεν ὁ ὕπνος ἀπαλὰ νὰ τὴν ἀποκοιμήσῃ
καὶ νὰ τὴν πάρει στ' ἀλαφρὰ φτερὰ κάποιων ὀνείρων.
Τ' ὠραῖο, σφιχτὸ κορμάκι τῆς χαϊδεύει τὸ μετᾶξι,
ποὺ σπάταλα ἔχει σκορπιστεῖ στὸ χαμηλὸ διβάνι.
Ὡ, πὼς μ' ἀρέσει νὰ κοιτῶ τίς μακρὺς βλεφαρίδες
κάτω ἀπ' τὸ μαῦρο τὸ σιλιπνὸ χᾶδι τοῦ ἔχουν κλείσει
τὸ φῶς τῶν ὁμορφῶν ματιῶν, ποὺ φέγγει στὴν ψυχὴ μου
καὶ τὰ λευκὰ τὰ στήθη τῆς μὲ τ' ἄλικά τους κέντρα
ν' ἀγοσαλεύουν ρυθμικά, δίχως κανένα πόθο.
Μοιάζει ἔτσι μὲ μὰ ἀμέριμνη παιδούλα ποὺ δὲν ξέρει
στὴ σάρκα τῆς τ' ἀμαρτωλοῦ πόθου τῆ φλόγα ἀκόμη
καὶ στὴν εἰδὴ δὲ γνώρισε τὴν ἡδονὴν ὡς τώρα.

Ἐφύγανε τὰ γνώριμα τὰ βήματα γιὰ πάντα,
 τῆς διπλανῆς τῆς κάμαρας μιᾶς φτωχικῆς πανσιόν,
 ποῦ τῶρα μόνος κατοικῶ γιὰ πρώτη μου φορά,
 μὲ τὰ παλιὰ βιβλία μου γιὰ μόνη συντροφιά.
 Ἐφύγανε τὰ γνώριμα τὰ βήματα γιὰ πάντα,
 ποῦ ὁ σιγανὸς καὶ θλιβερός, μονότονος ρυθμὸς τους,
 τὴν πλήξη μου συντρόφευε κάποια θλιμμένα βράδια.
 Κι' εἶναι σὰν κάτι νᾶφυγε ποῦτ' ἀγαπητό μου,
 κάτι ἀπὸ τὴν ἴδια μου ζωὴ κι' ἀκόμη ἀπ' τὴ χαρὰ μου,
 μαζὶ μ' αὐτὰ τὰ βήματα ποῦ σβύστηκαν πᾶν τῶρα.

(1926)

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΠΛΑΝΗ

Μὲ τῆς αὐγῆς τὸ λαμπερὸν ἀστέρι,
 σὰν βαρυντᾶ στὴν πλάσην ἢ γαλήνην,
 μιὰ βάρκα ὡς λευκοπούλι θὰ μιᾶς φέρει
 σὲ μέρη ποῦ δὲν γνῶρισαν ὀδύνην.

Θὲ νὰ μιᾶς ἔχει ἔκει στήσει καρτέρι
 ἢ εὐτυχία, ποῦ πάθη ἀπαλύνει
 καὶ στὸ δικό της ἄσκέπο λιμέρι
 θὰ φέρει μᾶς καὶ σκλάβα μᾶς θὰ γίνει.

Καὶ ἡμεῖς ἀπ' τὴν ἀγάπη σκλαβωμένοι
 τὴν εὐτυχία θὰ βλέπουμε σκυμμένη
 τῆς ἔνωσῆς μᾶς στέφανα νὰ κάνει

καί... «ντάν... ντάν... ντ' γ...» ἢ ὦρα, ὦ! ἀλήθεια,
 γκροεμισσον, χήσου σι' ἄδυστὰ τὰ βύθια,
 ὦ! ἔλα πάλι πλάνη, θεία πλάνη.

ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΥΛΛΑΣ